

HARLEQUIN®

Romantika

LEAH ASHTON

Erakordne tütarlaps

Leah Ashton
A GIRL LESS ORDINARY
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Leah Ashton
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E04255813
ISBN 978-9949-25-368-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

PROLOOG

Fremantle, Lääne-Austraalia
Kolmteist aastat tagasi

Isegi mitte siis, kui ta seisis Jake Donneri magamistoa akna all, vaadates, kuidas haprad ja veidi lääbakil alumiiiniumist aknakatted õrnas tuulehoos rütmiliselt vastu aknaklaase lakusid, ei hakanud Eleanor Cartwright kahtlema – mitte hetkekski.

Kuid ei saanud öelda, nagu ta poleks pabistanud. Muidugi ta pabistas. Armastuse avaldamine, mõtles Eleanor, ajab alati vähemalt veidi pabinasse.

Kuid täna ei hoolinud ta sellest, et pabistab.

Ta pidi seda tegema.

Sa peaksid talle ütlema, kullake. Armastust ei tohiks salajas hoida.

Ta polnud oma emale eriti tähelepanu pööranud, kui too oli seda paar kuud tagasi talle öelnud. Eleanor mõtles, et oli vist lausa naernud.

Ära ole rumal, ema, ma ei armasta teda. Me oleme lihtsalt sõbrad.

Ja siis oli ema mananud näole selle ärritava näoilme: üks kulm üles tõstetud, nagu ta teaks kõike, ning raputas siis õrnalt pead. Eleanor tundis end siis kaheteistkümne-, mitte kuueteistkümneaastasena.

Mida iganes, ema. Ta läheb nagunii ära. Sellel poleks mingit mõtet.

Ja võib-olla pole seda ka praegu.

Kuid mõttetu või mitte, millelgi polnud nüüd enam tähtsust.

Pärast täpselt 29 päeva polnud enam paljudel asjadel tähtsust.

Eleanor hingas sügavalt sisse. Ta saab sellega hakkama.

Lasta Jakel lahkuda Fremantle'ist – ja enda juurest –, ilma et poiss teaks, mida ta tunneb, polnud enam võimalik.

Suurem koidueelne tuulepuhang, mis pani Eleanori värisema, libises läbi Jake'i aknaava ja pani aknakatted valjult kolksuma.

Poisi toast ei kostnud ühtki heli. Mis polnud kuigi üllatav, arvestades seda, et kell oli umbes kolm öösel. Pealegi, Jake magas alati nagu nott.

Eleanor astus lähemale, kaste, mis kattis kõrget, niitmata muru Jake'i maja ümber, tegi ta jalad märjaks. Jake'i voodi asus täpselt akna all, nii et tüdruk lükkas akna vargsi lahti. Aken – ja maja – oli vana ning kriiksatas protestimärgiks nagu tavaliselt.

„Jake?“ lausus ta, lootes, et akna kriiksumine oli poisi äratanud.

Seda õnne tal polnud.

Selge, ta siis jätkab oma plaani, haarab aknalaua äärtest ning vinnab end üles. Siis kükitab ta aknalauale, sirutab käe Jake'i suunas ning raputab ta hellalt ärkvele.

Nii see süiski ei läinud.

Selle asemel tõmbas ta end üles liiga hoogsalt, libisedes tupp, hoopiski mitte nii, nagu ta seda kujutlenud oli. Aknakatete kolina, tema enda üllatunud hüüatuse ja Jake'i tunduvalt valjema karjatuse kakofoonias avastas ta end pörkamas

voodilt edasi põrandale, Jake'i keha surutud vastu tema oma, rinnust kuni puusade ja varvasteni. Ta prillid olid ninalt kadunud, kuid sellest hoolimata oli Jake'i hämmeldus ilmselge, isegi – kergelt uduses – kuuvalguses.

„Mida põrgut? Eleanor?”

Ta noogutas, ajutiselt kõnevõimetu kahel põhjusel: kullunud vaibale kukkumise jõust ja mõistmisest, et Jake'il olid jalas vaid bokserid.

Kuid siis tõusis poiss püsti ja astus temast eemale ning sekund hiljem süttis laelamp. Eleanor vahtis katteta lambipirni, andes endast parima, et suuta samal ajal nii hingata kui mõelda.

„Eleanor,” ütles poiss, „miks sa siin oled?”

Ta astus Eleanori juurde, ulatas käe ning aitas ta jalgele.

Jake vaatas talle segaduses otsa. „Miks sa ikka veel koolivormis oled?”

Eleanor suunas pilgu alla, vaadates oma kortsus valget pluusi ja põlvini ulatuvat šotiruudulist seelikut. Ta oli vaevalt tähele pannud, mida seljas kandis. Sel päeval, sel nädalal – terve viimase kuu – kõik oli kui udus.

„Ma ei saanud und.”

„Ja otsustasid siis mu aknast sisse hüpata?”

Eleanor lihtsalt vaatas talle otsa.

Jake ohkas ja sügas hajameelselt oma kõhtu. See kõht oli nende eelmise suve rannaskäikudest *kõvasti* muutunud. Nüüd oli see lihaselisem, saledam – Eleanor märkas poisi väljajoonistuvaid puusakonte kohas, kus bokserid olid veidi alla vajunud.

Jälgides Eleanoril pilku, sikutas Jake püksid värvlitpidi veidi kõrgemale. Kuid ta ei näinud piinlikkust tundvat.

Ta ei tundunud seda kunagi tegevat.

Vastupidiselt Eleanorile, kes tundis end tavaliselt kui iseliikuv kohmakuse pundar.

Poisi tumedad juuksed olid sassis, kuid ta nägi sellest hoolimata välja väga, väga hea.

Eleanor teadis, et ta ise ei näe hea välja. Kuid vähemalt olid ta ära pesnud terve õhtu jagu kuivanud pisarad oma põskedelt. Pealegi, ema oli talle alati öelnud, et see, kuidas ta välja näeb, pole oluline. Oluline on see, mis peitub tema sees.

„Ma tahtsin sinuga rääkida,“ ütles ta vaikselt.

Jake'i pilk vilksas eemale. „Oma emast?“

„Ei,“ vastas ta. Kas poiss näis... kergendust tundvat?

Peaaegu terve kuu pärast seda, kui ta ema oli unustanud autode liikumist kontrollida, enne kui tiheda liiklusega Fremantle'i tänavale astus, oli Eleanor Jake'iga vaevalt kohutunud.

See oli olnud ta enda valik – oli ju? Esimesed päevad polnud ta majast lahkunud muuks kui matusteks – une toodud unustus, ainus leevendus kirjeldamatule kaotustundele.

Ja siis, lõpuks, kui ta oli tagasi kooli läinud, oli ta seda teinud üksinda. Jake'i lõpueksamid olid juba läbi ja nii, esimest korda nelja aasta jooksul, oli ta kooli ja sealt koju läinud ilma Jake'ita.

Ta ei soovinud seltskonda. Isegi mitte Jake'i oma.

Aga nüüd ta tahtis seda. Nüüd ta vajab teda.

Ja siiski tammus poiss jalalt jalale – nagu olümpia jooksvõistlusest osavõtja, kes sätib end stardipositsioonile, sprindini jäänud vaid mõni millisekund.

Ei. See ei saanud õige olla. Jake oli alati tema jaoks olemas olnud.

Eleanor tundis, et peab istuma, nii et ta tegi seda, istudes poisi voodiäärel nagu õrrel. Segiaetud linade vahelt leidis ta oma prillid ning pani need pähe õige pisut värisevate kätega.

Poiss jälgis teda ettevaatlikult.

Asjad ei läinud üldse nii, nagu ta oodanud oli.

„Ma tahtsin sinuga rääkida, enne kui lahkud.”

„Mu lennuk ei lähe enne esmaspäeva, Eleanor. Sinna on tervelt kaks täiesti sobilikku päeva, et koputada mu uksele ajal, mil ma – tead küll – parasjagu ei maga.”

Eleanor tõmbas silmad pilukile. „Ma ei arvanud, et sul selle vastu midagi oleks.”

Aga ilmselgelt oli.

Vaid kolm nädalat tagasi oli Jake surnuaias ta kätt hoidnud, taskud Eleanorile mõeldud salvrätikuid täis topitud – ja nüüd ei suutnud poiss talle isegi mitte otsa vaadata?

Jake ristas käed. See pole just päris selline liigutus, mis võiks kuuluda kellelegi, kes on valmis, et talle armastust avaldatakse.

Mitte et see oleks Eleanoril peatanud. Ta oli juba nii kaugel jõudnud. Jake'i kummaline käitumine ei muutnud enam midagi.

Nii ehk naa ta mõistis kummalisust. Ta suutis vaevu meenutada, mis tunne on tunda end normaalsena – tunda end iseendana. Ta tundis väikesi normaalsusetorkeid ja tuttavlikku leinast tingitud peaaegu minestama panevat kaotusvalu.

Ja see lugu Jake'iga – noh, ta pole rumal. Ta oli näinud, kuidas poiss teda vahel vaatab. Ta ei kujutanud seda endale ette. Midagi *oli* muutunud. Ta oli selles kindel.

Võib-olla oli tal lihtsalt teistsugust rünnakuplaani vaja.

Ta sööstis üle põranda, enne kui närvid oleks üles öelnud. Jake'i silmad läksid suureks, kui tüdruk lähemale astus, kuid ta ei liigutanud.

Joonlaua kaugusel poisist jäi ta seisma ning pidi oma pea kuklasse ajama, et Jake'ile silma vaadata.

Ta kaalus käe välja sirutamist ja Jake'i puudutamist. Kooli populaarsetel tüdrukutel näis see nii kergesti tulevat – nad panid lõunapausil käe endalegi tähele panemata ümber oma selle-hetke-poiss-sõbra kaela või surusid bussipeatuses end vastu teda.

Ag Eleanor ei olnud üks neist tüdrukutest. Ja ta ei teadnud, mida teha.

Tusk pani teda seda kiiresti ütleva. „Ma armastan sind.”

See meenutas rohkem küll pominat, kuid see, et Jake kuulis iga sõna, oli ilmselge viisist, kuidas ta tüdrukust järevalt eemale tõmbus.

Üldse mitte see reaktsioon, mida Eleanor oodanud oli. Kõhus lendlevad liblikad peatusid jalamaid.

„Ei, sa ei armasta mind,” ütles Jake. Just nagu oleks see tõsiasi.

„Jah,” ütles Eleanor seekord selgemal häälel, „armastan küll.”

Jake raputas pead. „Sa oled lihtsalt segaduses, sest...”

„Ema pärast? Ei. Ma teadsin juba varem. See oli mu ema mõte, et ma seda sulle ütleksin.”

Nüüd astus Jake eemale, ainult paar sammu. Ta keeras Eleanorile selja, asetades käed lauale, mida katsid klaviatuurid, kõvakettad ja flopidiskid – ja veel palju asju, mida Eleanor poleks kuidagi nimetada osanud.

Alateadlikult tundus Eleanorile, et ta peaks nutma. Kuid selle asemel tundis ta end kummaliselt vaiksena. Rahulikuna.

Ta peab ära minema, kõndima otse aiani, mis eraldab nende majasid, ning siis läbi kolme aialipi laiuse vahe, mille kaudu nad aastaid edasi ja tagasi olid läinud. Tagasi oma tuppa. Homme hommikul võiks ta siia tagasi tulla, teeselda, et ta polnud seda tõsiselt mõelnud ja kõik võiks olla nii nagu enne.

Aga Jake hakkas ära minema. Asjad ei muutu enam kunagi tagasi selliseks, nagu need olid.

„Ma arvan,“ ütles ta, süda rinnus pekslemas, „et ka sina armastad mind.“

See pani Jake'i hooga ümber keerama ja järsku oli ta otse Eleanoril ees. Kõrgumas ta kohal.

„Sa pead lahkuma, Eleanor. Su isa hakkab su pärast muretsema.“

Ei, ta ei hakka. Ta isa ei paneks isegi seda tähele, kui ta kooriks end paljaks ja mööda Port Beachi ringi jookseks.

Jake oli nii lähedal.

Eleanorile meeldisid ta laiad õlad ja rind. Mõned ilusad tüdrukud olid seda Jake'i juures märganud, kuid Jake ei olnud huvitatud.

Ja Eleanor oli selle üle rõõmustanud – rõõmustanud väga –, kui Jake nad eemale oli tõuganud. Tegelikult oli ta päris korraliku nohiku etteaste teinud – piisavalt korraliku, nii et kui üldse midagi juhtus, siis oli talle *imeliku* silt veelgi kõvemini külge kleebitud, mida Jake just tahtiski.

Poiss, kes praegu otse tema ees seisis, magamistoas ja ilma särgita, polnud Eleanoril meelest kindlasti mitte *imelik*.

Poiss oli ta parim sõber. Keegi, kes pani ta naerma ja aitas teda matemaatikas – mida ta vihkas – ja tema aitas Jake'i kirjanduses – mida poiss vihkas. Nad olid üks meeskond.

Ta armastas teda. Ja ta pidi teadma, kas poiss ka teda armastab.

„Eleanor... palun, sa pead...”

Aga enne kui Jake sõnad välja öelda sai, suudles tüdruk teda.

Või vähemalt püüdis seda teha. Aga selleks ajaks, kui ta tõusis kivistarvule, sulges silmad ning kallutas end ettepoole – puutusid ta huuled vastu poisi põske.

Vastu põske.

Ja see oli see – *see* –, mis lükkas lõpuks hooga käima selle, mis oleks pidanud olema ta esmane reaktsioon. Inimesed, kes sind armastavad, ei vasta sulle lausega: „Ei, sa ei armasta mind.”

Kindlasti ei pööra nad suudluste eest pead kõrvale.

Hetkeks muutis jääne alanduse õudus ta kangeks. Kange tas ta hetkel, mil huuled olid ikka veel vaid sosina kaugusel poisi nahast.

„Ei, ma ei saa seda teha. Ma...”

Mida Jake ütles? Eleanor suutis teda vaevu kuulda, sest poisist rääkis üle ta enda hääl oma peas.

Rumalpea. Rumalpea. Rumalpea.

Kuidas sai ta küll uskuda, et Jake teda armastab? Miks? Miks küll, jumala eest, *peaks* Jake seda tegema?

Eleanor ei olnud ilus. Ta polnud supertark nagu Jake.

Ta ei kandnud õigeid riideid nagu populaarsed tüdrukud. Ta ei osanud flirtida ega teadnud, kuidas poissi suudelda. Nagu näha.

Ta peab lahkuma. Ta poleks pidanud kunagi tulema.

Sõnagi lausumata astus ta Jake'ist mööda, ronis voodile ning oli juba pooleldi aknast väljas, kui taipas, et poiss polnud midagi öelnud.

Oo. Ta oli tõesti oodanud, et Jake palub tal peatuda. Palub tal jääda.

Ta vaatas üle õla, kui jalgu üle aknaääre heitis, seelik ümber piha mähkunud – kuid ta ei hoolinud sellest. Jake ei paneks seda nangunii iialgi tähele.

Jake vaatas teda. Pilk täis... mida?

Kahetsust?

Ei. Nüüd ta lihtsalt püüdis end petta. Ta teadis, mis see oli.

Haletsus. Kindlasti.

Ja tal polnud mingit huvi selle pärast paigale jääda.

Nii ta hüppas välja ja kõndis – kuigi tahtis väga jooksu pista – tagasi oma maja juurde. Ilma pilku tagasi heitmata.

Hiljem, sellal kui ta lakke vahtis, võimetuna rohkem pisaraid valama, suutis ta kogu sellest kohutavast jamast ühe hea asja leida.

See oli veel üks ta ema headest mõtetest – surmkindel uskumine, et midagi head leidub absoluutselt kõiges. Eleanor oli üsna veendunud, et isegi ta ema oleks sattunud ummikusse, kui oleks püüdnud leida midagi positiivset selles, et teda oli rebitud Eleanoril elust välja liialt vara – aga see asi Jake'iga? Jah – selles leidus midagi head.

Ta ei pea poissi enam kunagi nägema.